

Ивелин Костадинов Иванов

Град Ямбол, ж. к. Бенковски, бл.4, ет.11, ап. №62,

тел. 0887052283, ivelin706@gmail.com

11 клас, Езикова гимназия „Васил Карагьозов“

Ръководител: Теодора Добрева, старши учител по БЕЛ

Някога, не много отдавна, само няколко години след като нашият дом бе обявен за развъдник на водоплаващите птици, забраната за лова бе премахната и се случи това, за което аз, блатното кокиче, ще ви разкажа...

Още в началото, когато започнахме да приютяваме птичите видове, първият представител плени с красотата си китното ни езерце Сребърна и всички негови обитатели. Беше едър, величествен и бял като бисер лебед. Увличаше се в танците си, винаги приковаваше вниманието ни върху себе си, дори това да не бе целенасочено. Когато по пладне розовият небосвод обагреше земята, Ерос-така се казваше лебедът-спираше и гледаше нагоре към седефеното небе с надеждата да срещне истинската любов. Той вярваше, че това рано или късно ще се случи и никога, дори и за момент, не спираше да си го мисли, макар и да не искаше да сподели мъката си с нас, то в очите му си проличаваше самотата, а с нея и тъгата бавно се прокрадваше в погледа му.

Беше топла утрин, априлското слънце нежно ме галеше с искрящите си лъчи и като че ли ми отправяше молба да се събудя. Отворих очите си и това, което видях, ме смая. Пред мен стоеше тя, неземно прелестна, притежаваща красотата на черно абаносово дърво, беззащитна, и ме гледаше нежно и любопитно. Поздравих я и не получих отговор, но продължавах да ѝ се люблювам. Беше първата представителка от рода на Ерос, която не беше бяла, а кадифено черна, нарекох я Офелия.

Докато плахо кръжеше около нас и опознаваше езерото Сребърна, новия си дом, зад гъстата мрежа от папрати със сутрешните си плавни движения към мен се бе запътил Ерос, когато обаче зърна черните меки и лъскави пера, върху които капчиците вода блещукаха под яркото слънце, без дори да се замисли, продължи само направо. В мига, в който я доближи, тя рязко се обърна и погледите им се срещнаха... Оттогава насам в тези четири очи не се виждаше нищо друго освен любовта.

Двойката лебеди се радваше един на друг, къпеше се в сребърните води на сладкото езеро и танкуваше шеметния танц на любовта. В тези моменти нашият дом се превръщаше във вълшебно място на сбъднатата природна хармония и нестихваща любов. Грациозните птици бяха неми, но всяко тяхно плавно движение се превръщаше в послание на любовта и случилата се хармония. Мълчаливото сърце, в което се преплитаха величествените им шии говореше повече от хиляди думи. Погледите между двете влюбени птици разнасяха вълшебната енергия на природния свят, а езерото ги милваше с тихите си вълни, сякаш искаше да превърне мига във вечност. Всяка утрин танкуваха магичния си танц, а с тяхната любов нашият дом процъфтяваше и се радваше на чистота и здраве, любовта го бе обгърнала като магична мантия и не позволяваше на болестите да застигат нито нас, растенията, нито животните и птиците. Но можеше ли да ни опази и от хората...

Пълнолуние озаряваше сребърните води на нашето езеро...Истинска феерия от блясък и светлина. В лунните нощи то сякаш се превръщаше в разтопено сребро, чиято красота не можеше да бъде изразена с думи, тя трябваше да се види. Ерос и Офелия танцуваха своя любовен танц в зеленобисерните води, но този път беше някак магично, обичта в очите им сияеше по-ярко и от езерото онази вечер, копнееха неустойимо един за друг. В края на танца се чу изстрел, всички се замръзнахме в ужас на мига, уплашихме се и така е трябвало навярно, защото когато отворихме очите си, се срещнахме със смъртта, плод на човешката жестокост и злонамереност. Офелия се бе отпуснала безжизнено във водата, а Ерос кръжеше около нея безпомощно и издаваше най-тъжните звуци на света. Приличаше на осиротяло дете, бе го обхванала паника, тя преливаше в ням ужас и безпомощност. В тази нощ Ерос погледна към луната и от лявото му око падна мъничка сълзичка, капка от най-чистото сребро, и потъна във водите на езерото, за да опият всички обитатели на нашия дом от тъгата ми и да усетят болката му като своя.

Случаят с браконьерството бързо се разчу. Красотата и хармонията бяха разрушени. Сякаш светът ни се бе разбил на парчета от (не)човешката злост. Един старец от близкото селце извади безжизненото тяло на красивия черен лебед от водата и това беше последният път, в който някой някога видя очарователната и грациозна Офелия, която в мъртвата си безжизненост се бе превърнала просто в студена топка, обвита в черни, обагрени в кръв пера. Нямаше я красотата на величествената птица, не бе останал и помен от нейното обаяние...Всички обитатели на езерото тъгувахме дълго, любовта и животът бяха отнети и заменени с омраза и ненавист. Поглеждахме се мълчаливо и търсехме отговор на въпроса „Защо?.....“

Ерос беше по-тъжен от всякога. В нощта на трагедията, когато човешкият изстрел отне живота на неговата любима, той прекара цялата вечер, обгръщайки безжизненото ѝ тяло с криле, и не спираше да се чуди с какво бе заслужил тази съдба. Ерос не спря да търси своята любима, виждаше образа на Офелия навсякъде, но никога не го намираше и така беше до последния му дъх. Това беше неговото проклятие. Не искаше да се храни, отказа се да лети...Издаваше някакви странни звуци, които много наподобяваха човешки плач, и обгръщаше с криле сребърните води на езерото, за да намери някаква утеха...Забраната за лова се върна, но не и любовта. Тя бе погубена завинаги. Жестокият изстрел бе отнел едновременно два невинни живота. Смазани от човешката ръка, натиснала спусъка...В сърцето на езерото Сребърна се отвори рана, която нямаше да зарасне. Нашият сребърен дом обича всичките си обитатели и сърцето му тупти с пулса на всички растения, животни и птици, за които то е убежище и утеха, а когато страдаме, то повяхва посърнало и тъжно.

Моят разказ върви към своя край, но запомнете, че това не е краят. Сълзите, които усещам в своите цветове, болят. Те не са просто росни капки вода. Хора, пазете природата, съхранете я чиста. Бъдете отговорни и разумни! Не наранявайте животните, не унищожавайте растенията. Ние сме живи същества и имаме своя душа. Заслужаваме живот не по-малко от вас. Дарете ни грижа, не ни убивайте и изстребвайте. Ние имаме нужда от вашата обич. Разрушената хармония не би могла да се залепи отново, счупените парченца винаги ще личат. Ловувайте разумно, ловът е развлечение и хоби, както и фотографията. Вие сами избирате какво да окачите на вашата стена- снимката, запечатала миг красота, или безсмисления ловен трофей.